

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Johanou Jandusovou ve věci

žalobce: **W. C. D.**, narozený X
státní příslušnost Kamerunská republika
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Bezručova 2796, 276 58 Mělník

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2025, č. j. KRPS-248375-19/ČJ-2025-010026-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Výše označeným rozhodnutím ze dne 20. 9. 2025 žalovaná podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále „zákon o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

cizinců“) zajistila žalobce za účelem správního vyhoštění (dále „napadené rozhodnutí“). Doba zajištění byla stanovena podle § 124 odst. 3 téhož zákona na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalovaná vyšla ze zjištění, že žalobce na území ČR přicestoval nelegálně a zcela vědomě se zde zdržoval a pracoval zde bez platného povolení a platného cestovního dokladu, přičemž opakovaně nerespektoval orgány České republiky (dále „ČR“) uloženou povinnost vycestovat z území. Důvody, pro které setrval na území, nemohou v žádném případě omluvit protiprávní jednání, jehož se žalobce svým setrváním na území ČR dopustil. S ohledem na své předchozí jednání tak žalobce dle žalované neskýtá záruku, že by plnil povinnost hlásit se policii nebo povinnost zdržovat se v místě určeném policií. S ohledem na uvedené žalovaná shledala, že existuje reálné nebezpečí, že žalobce bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a že se bude dále nekontrolovaně pohybovat na území ČR, aniž by jej opustil. Uložení zvláštních opatření nebylo dle žalované s ohledem na popsání okolností posuzované věci možné.
3. Žalovaná vyhodnotila zajištění žalobce jako opatření přiměřené okolnostem věci. Dle žalované neexistuje překážka trvalejší povahy, která by žalobci bránila ve vycestování. Žalobce v ČR nemá žádný majetek, nemá zde žádné závazky či pohledávky. Zároveň neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by v zemi původu mohl být vystaven skutečnému nebezpečí. Žalobce je zletilý, soběstačný a schopný se o sebe postarat. V zemi původu má žalobce rodinné zázemí a má se tam kam vrátit. Stran posouzení přiměřenosti zajištění žalobce z pohledu zásahu do jeho soukromého a rodinného života žalovaná reflektovala, že na území ČR žije nezletilý syn žalobce. Ten sice není uveden v rodném listu syna, nicméně pravidelně na výživu syna finančně přispívá. Žalovaná nicméně vyšla ze zjištění, že žalobce se svým synem na sobě nijak závislí nejsou. Jakkoliv tedy žalovaná připouští, že zajištění žalobce představuje zásah do jeho soukromého a rodinného života, dospěla k závěru, že při celkovém zvážení žalobcova jednání toto představuje skutečné a vážné ohrožení zájmů společnosti, pročež je zajištění žalobce přiměřeným opatřením.

Obsah žaloby

4. Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou doručenou soudu prostřednictvím žalované dne 29. 9. 2025. Předně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná neuvedla dostatečné důvody, pro které nebylo v daném případě možné použít mírnější opatření, než kterým je zajištění. Žalovaná namísto naprosto vyčerpávajícího zdůvodnění toho, proč nebylo shledáno dostatečným užití jiného postupu než zajištění, v napadeném rozhodnutí pouze stroze rekapituluje pobytovou historii žalobce a konstatuje, že správní orgán je přesvědčen o vhodnosti zásahu do práv cizince.
5. Dále žalobce namítá, že s ohledem na konkrétní okolnosti věci je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť je zjevně nepřiměřené. V této souvislosti žalobce uvedl, že nevěděl, že rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci. Zároveň poukázal na to, že nedisponoval platným cestovním dokladem, a proto byl při řešení pobytové situace pasivní, neboť se obával uvěznění z důvodu neprokázání identity. Žalobce však vyjádřil záměr uloženou povinnost respektovat, a proto nebylo namístě jej zajistit. Zajištění je dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) zcela mimořádným institutem a má fakultativní charakter, tzn. že může být užito jen v případech výjimečných, kdy je zřejmé, že jiné řešení nepřichází v úvahu. S ohledem na popsání okolností dané věci tedy rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

o zajištění žalobce bylo příliš tvrdým, a nikoliv nezbytným opatřením.

Vyjádření žalované

6. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž uvedla, že k důvodům zajištění se vyjádřila v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí a nadále se s nimi ztotožňuje.

Obsah správního spisu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
8. Dne 20. 9. 2025 byl žalobce kontrolován v rámci prováděné pobytové kontroly v areálu bez č. p. vedle BČS ONO v obci Kojetice Tůmovka, okres Mělník. Lustrací v dostupných evidencích Policie České republiky bylo zjištěno, že žalobce je od 5. 6. 2025 veden v evidenci nežádoucích osob, a to na základě rozhodnutí ze dne 17. 2. 2025, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Příslušné rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 6. 2025 a žalobci byla dána lhůta k zajištění nového cestovního dokladu a k vycestování z území schengenského prostoru. Zároveň bylo zjištěno a později potvrzeno oddělením specializovaných činností, že již neplatný cestovní doklad, kterým se žalobce hlídce legitimoval, je pozměněný, a to konkrétně na ID straně tohoto dokladu. S ohledem na uvedené byl žalobce podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
9. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Hl. m. Prahy ze dne 17. 2. 2025, č.j. KRPA-86898-60/ČJ-2021-000022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na dobu tří let. Tímto rozhodnutím mu byla rovněž stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobci bylo správní vyhoštění uloženo opakovaně (prvně mu bylo správní vyhoštění uloženo již v roce 2018), žalobce pak v průběhu posledních let dvakrát žádal o mezinárodní ochranu, v obou případech ovšem bezúspěšně. V období od 17. 7. 2020 do 10. 1. 2021, kdy byl zajištěn, pobýval žalobce na území ČR bez platného pobytového oprávnění i přes uloženou povinnost vycestovat. Za toto jednání byl žalobci Obvodním soudem pro Prahu 3 vydán trestní příkaz, kterým byl shledán vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Ani následně však žalobce z území dobrovolně nevycestoval ani zde svůj další pobyt nelegalizoval. Žalobce tedy popsáním jednáním naplnil skutkovou podstavu dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců pro udělení správního vyhoštění. Správní orgán se dále ve shora uvedeném rozhodnutí zabýval rodinnou situací žalobce, přičemž po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalobce má na území ČR nezletilého syna, v jehož rodném listu ovšem není jako otec uveden. Žalobce zároveň v řízení neprokázal, že by o nezletilého syna skutečně pečoval. Žalobce se synem a jeho matkou nežije ve společné domácnosti. Syna vídá zhruba jednou měsíčně a pouze finančně přispívá na jeho výživu, na výchově syna se ale nikterak nepodílí. Udělení správního vyhoštění tak nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5. 6. 2025, č. j. CPR-10068-3/ČJ- 2025-930310-V240, bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání proti shora uvedenému rozhodnutí Krajského ředitelství policie Hl. m. Prahy zamítnuto a odvoláním napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.
10. Do protokolu o podání vysvětlení dne 20. 9. 2025 žalobce za přítomnosti tlumočníka uvedl Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

mimo jiné následující. Jmenuje se W. C. D. a narodil se dne X. Je svobodný a v Kamerunu má s bývalou přítelkyní dceru, narozenou v roce 2017, se kterou je telefonicky v kontaktu prakticky každý den a občas jí posílá peníze. V Kamerunu má rovněž dva bratry a dvě sestry, rodiče již nežijí. V případě návratu do vlasti může žít u svého bratra. Z Kamerunu žalobce vycestoval v roce 2017 a ještě ten rok přicestoval do ČR. Žalobce ihned požádal o mezinárodní ochranu, ale žádosti nebylo vyhověno. Poté žalobce o azyl žádal ještě jednou, opět neúspěšně. Žalobce byl posléze kontrolován Policií ČR a bylo mu uděleno správní vyhoštění. Žalobce však nevycestoval, protože byl následně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody. Žalobce ani následně dobrovolně nevycestoval a opětovně mu bylo uděleno správní vyhoštění. Proti poslední zmíněnému rozhodnutí se žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolal, o výsledku odvolacího řízení ovšem nic neví, jeho advokát jej neinformoval. Pokud jde o doklady, žalobce uvedl, že ze země původu vycestoval na doklad, na kterém byla jeho fotografie a cizí jméno. Svůj originální a platný cestovní doklad měl žalobce schovaný u sebe na těle. Žádné vízum žalobce neměl. Pojištění také nemá. Poté, co vypršela platnost jeho cestovnímu dokladu, požádal žalobce svého bratra, aby mu z Kamerunu zaslal jeho druhý pas, který žalobce předložil v rámci kontroly dne 20. 9. 2025. Tento druhý pas byl vyřízen až po odjezdu žalobce ze země původu a na příslušném úřadu jej vyzvedl bratr žalobce. I tomuto druhému cestovnímu dokladu ovšem již vypršela platnost. Nový doklad si žalobce nevyřídil, protože by musel do Německa na ambasádu. Žalobce si tak doposud nezažádal o žádné vízum ani jiné pobytové oprávnění ani příslušnému úřadu nenahlásil svou adresu v ČR. Aktuálně v ČR žije na adrese X, Praha X. Jedná se o byt v panelovém domě, který obývá spolu s dalším Kameruncem, kterému měsíčně přispívá na nájem částkou 8 000 Kč. Majitele bytu žalobce nezná a své jméno na zvonku ani poštovní schránce neuvedl. Žalobce si je vědom toho, že na území ČR pobývá neoprávněně a bez platného cestovního dokladu. Důvodem je jeho syn, který je autista a kterému žalobce posílá peníze. Žalobce chce v ČR zůstat napořád. Žádné osoby blízké či jiné vazby, případně závazky ani pohledávky zde však nemá, kulturní či společenské vazby zde nenavázal. Žalobce je zdravý. Pokud jde o překážky vycestování, poukázal žalobce na to, že by ztratil kontakt se svým synem. V zemi původu byl pod vlivem černé magie, a proto by se v případě návratu cítil ohrožen na životě. Zároveň ale žalobce uvedl, že Kamerun je bezpečná země a má zde zaručeno právo na spravedlivý proces před řádným, nezávislým a nestranným soudem.

11. Dne 20. 9. 2025 poté vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

Posouzení žaloby soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (žalobce ji podal v zařízení pro zajištění cizinců dne 28. 9. 2025, tedy ve lhůtě podle § 172 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce jednání nenavrhoval a soud jej nepovažoval za nezbytné.
13. Žaloba není důvodná.
14. Soud předně konstatuje, že žalobce v žalobních námitkách namítal, že s ohledem na okolnosti věci bylo jeho zajištění nepřiměřeným opatřením. Napadené rozhodnutí nadto dle žalobce nebylo náležitě odůvodněno právě pokud jde o nezbytnost přistoupit k tak

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

přísnému opatření, kterým zajištění je.

15. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
16. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze cizince zajistit jen, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování.
17. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“):
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.
18. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
19. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.
20. Problematikou uložení mírnějších opatření namísto zajištění se NSS již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno“.

21. Zvláštní opatření vypočtená v § 123b zákona o pobytu cizinců tedy představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. např. též rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Možnost uložení jednoho z takových opatření namísto zajištění cizince je pak vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení, které je s ním vedeno. Je proto třeba zvážit nejen osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, ale také jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 3559/2017 Sb. NSS.). Při posouzení účinnosti zvláštních opatření také nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná jen tehdy, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele (dále srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, a na něj navazující četnou judikaturu).
22. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze stroze rekapituluje jeho pobytovou historii a konstatuje, že zajištění je vhodným, resp. nezbytným opatřením. Soud má naopak za to, že se žalovaná zejména na stranách 6 až 7 napadeného rozhodnutí dostatečně zabývala možnostmi užití zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce a přezkoumatelným způsobem vysvětlila, proč v žalobcově případě nelze některé z těchto opatření namísto zajištění uložit. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí soud v podrobnostech odkazuje. Žalobce pak v žalobě nijak konkrétně nespecifikoval, v čem spatřuje deficit takového odůvodnění. Za těchto okolností nemůže jeho námitka nedostatečného posouzení a odůvodnění nevyužití možností mírnějších opatření ze strany žalované obstát, a to zejména pro její obecnost navzdory obsáhlé úvaze o závažnosti zásahu zajištění do osobní svobody žalobce, když žalovaná se možnostmi uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce zjevně zabývala a u každého jednotlivého opatření zvlášť a následně i v souhrnu odůvodnila, proč k nim namísto zajištění nepřistoupila.
23. Značně obecná a konkrétními skutkovými tvrzeními nepodložená je i druhá žalobní námitka, dle které má být napadené rozhodnutí nepřiměřené. K té soud předně konstatuje, že má ve shodě s žalovanou za jednoznačně prokázané, že žalobce opakovaně nerespektoval jemu uloženou povinnost opustit území ČR a vědomě zde neoprávněně setrval a pracoval. Žalobce nedisponoval ani platným cestovním dokladem, přičemž neučinil nic pro vydání nového či náhradního, a rovněž zde nemá ani žádnou hlášenou adresu pobytu.
24. Shora uvedené skutečnosti pak svědčí přinejmenším o naprosté lhostejnosti žalobce k platným imigračním pravidlům, k vedeným správním řízením a potažmo pak pravomocným rozhodnutím orgánů ČR. Pasivita žalobce ohledně výsledku odvolacího řízení ve věci jeho správního vyhoštění pak nepochybně nemůže představovat okolnost v jeho prospěch. Z protokolu o podání vysvětlení navíc ani nevyplývá, že by žalobce v rámci svého výslechu žalované jasně přislíbil respektování povinnosti vycestovat do země původu, když naopak Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

uvedl, že chce v České republice zůstat napořád.

25. Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření přitom žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. Ani v žalobě neuvedl nic konkrétního, co by bylo způsobíle tyto závěry zpochybnit. Neuvedl například, jaké konkrétní mírnější opatření by v jeho případě dostačovalo k dosažení účelu zajištění. Jak již soud konstatoval výše, povšechné tvrzení žalobce, že si nebyl vědom výsledku odvolacího řízení, nemůže podle zdejšího soudu nijak vyvrátit závěr žalované, že v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a že nelze ze strany žalobce očekávat respektování pravomocně uloženého správního vyhoštění a jeho dobrovolné vycestování. Irelevantní pak je i tvrzení žalobce, že jeho setrvání na území bylo dáno tím, že nedisponoval platným cestovním dokladem. Žalobce mohl a zjevně měl požádat o vydání nového cestovního dokladu právě v době stanovené v rozhodnutí o udělení správního vyhoštění pro vycestování. Jiné skutečnosti, pro které by bylo napadené rozhodnutí nepřiměřené, žalobce v žalobě neuvedl.
26. Soud proto s odkazem na výše citovanou judikaturu NSS dospěl k závěru, že pobytová historie žalobce vskutku nedávala žalované jinou možnost než přistoupit k zajištění žalobce. Soud je shodně s žalovanou přesvědčen, že vzhledem k dosavadnímu počínání žalobce a jeho deklarované snaze v České republice zůstat, i přes absenci veškerých povolení, existují oprávněné důvody se domnívat, že by se žalobce opět uchýlil ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu.
27. Soud konečně nepřehlédl, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že v ČR žije jeho biologický syn, kterému přispívá na výživu. Pro úplnost tedy soud konstatuje, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí na straně 7 a 8 zabývala i otázkou přiměřenosti zajištění žalobce s ohledem na zásah takového opatření do jeho soukromého a rodinného života. Zde pak žalovaná zohlednila i tvrzení žalobce o jeho synovi, kdy zejména zdůraznila, že dle dosavadních zjištění syn na žalobci není nikterak závislý, nežije s ním v jedné domácnosti a vídá jej minimálně. Žalobce toliko přispívá bývalé partnerce na jeho výživu. Žalovaná dále zohlednila to, že žalobce v ČR nemá žádný majetek, nemá zde závazky ani pohledávky. Za daných okolností a při celkovém pohledu na dosavadní jednání žalobce lze plně souhlasit s žalovanou, že takové chování představuje skutečné a dostatečně závažné ohrožení společenských zájmů, a proto je zajištění žalobce za daných okolností přiměřeným opatřením i s ohledem na jeho osobní a rodinné vazby.
28. K uvedenému soud může toliko doplnit, že rodinné vazby hrají při rozhodování o zajištění roli, nicméně musí zde být situace významná natolik, že jí lze odůvodnit pobyt cizince na území. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, ve kterém se zabýval hodnocením rodinných vazeb v rámci řízení o uložení povinnosti opustit území, bylo uvedeno, že „*samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.*“. Takové výjimečné důvody však žalobce v žalobě neuvedl a soud je ani s ohledem na obsah správního spisu neshledal.
29. S ohledem na vše výše uvedené soud uzavřel, že žalovaná nepochybila, pokud žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování neuložila. Závěr o neúčinnosti uložení zvláštních Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

opatření přitom odůvodnila dostatečně. Napadené rozhodnutí je také dostatečně individualizované. Žalovaná hodnotila konkrétní skutkové okolnosti týkající se žalobce, jeho dosavadní chování, pobytovou historii a respektování veřejnoprávních povinností. V posuzované věci nevyšly najevo další okolnosti (zejména okolnosti svědčící o účinnosti zvláštních opatření), které by žalovaná byla povinna zvážit, ale neučinila tak.

30. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení včetně žalobcem zmiňované proporcionality postupu správního orgánu. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo zjištěno. S otázkou přiměřenosti zásahu zajištění žalobce do jeho soukromého a rodinného života se žalovaná vypořádala přezkoumatelně a správně vypořádala.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. října 2025

Johana Jandusová v. r.
soudkyně